

23^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ
Ε2

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΝΙΚΑΙΑ 2012

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μέσα από την αρχαία ελληνική ιστορία και μυθολογία μπορούμε να αντλήσουμε στοιχεία για το πώς αντιλαμβάνονταν οι πρόγονοί μας τη δημιουργία των στοιχείων της φύσης. Οι ιστορίες τους ταξίδεψαν μέσα στο χρόνο, γαλούχησαν γενιές και γενιές και έφτασαν ως τις μέρες μας. Ο πλούτος του πολιτισμού μας είναι τεράστιος και είναι αναγκαίο να τον γνωρίσουμε και να δεχθούμε απ' αυτόν διδάγματα για τη ζωή μας.

Άλλοι μύθοι και θρύλοι των προγόνων μας είναι πολύ γνωστοί και άλλοι λίγο. Όλοι όμως είναι σημαντικοί, αφού όσες φορές και αν τους ακούσουμε μένουμε το ίδιο γοητευμένοι όπως την πρώτη φορά.

Οι πρόγονοί μας θεωρούσαν τη φύση μητέρα όλων των πλασμάτων. Γι' αυτό τη σέβονταν και τη φρόντιζαν. Τα στοιχεία της φύσης είχαν για κείνους θεϊκή υπόσταση και συχνά τα προσωποποιούσαν.

Οι μαθητές εντόπισαν τους αρχαίους μύθους μέσα σε βιβλία και ιστοσελίδες. Στη συνέχεια τους αποτύπωσαν εικαστικά στο χαρτί με το δικό τους μοναδικό τρόπο.

Παράλληλα, φέτος εκπονήσαμε στην Ευέλικτη Ζώνη και ένα πρόγραμμα βιβλιοδεσίας. Ο συνδυασμός των δύο παραπάνω προγραμμάτων έδωσε το όμορφο βιβλίο που κρατάτε.

Τα παιδιά από την πρώτη στιγμή ενθουσιάστηκαν, εργάστηκαν και συνεργάστηκαν για να είναι το αποτέλεσμα τόσο εντυπωσιακό.

Η λογική και το συναίσθημα είναι δύο ισότιμες όψεις της ανθρώπινης ψυχής. Στα προγράμματα που εκπονήσαμε προσπαθήσαμε να μην υποτιμήσουμε καμιά τους.

1. Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

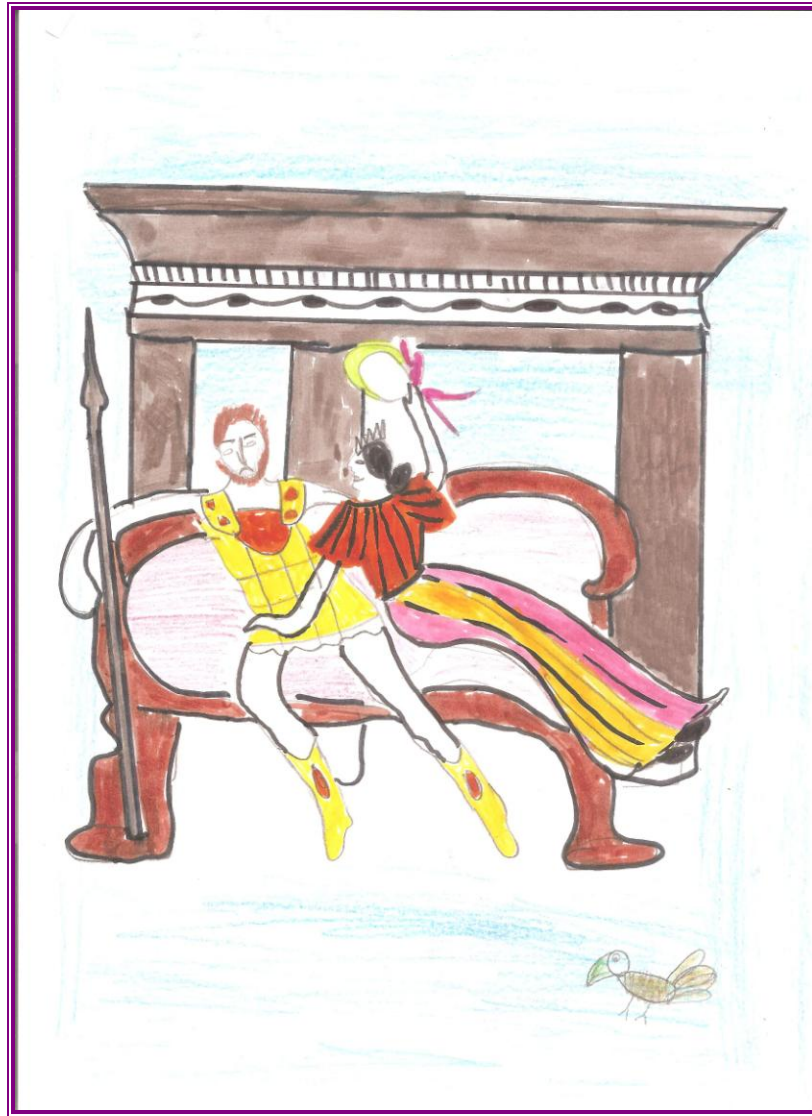
Ο Άρης, ήταν γιος της Ήρας. Τον γέννησε όταν μύρισε ένα λουλούδι που της πρόσφερε η Ανθούσα, η θεά των λουλουδιών.

Την εποχή που αγαπούσε την Αφροδίτη και πήγαινε και την συναντούσε κρυφά, έπαιρνε μαζί του κι έναν υπηρέτη του, τον Αλεκτρυόνα. Τον έβαζε να φυλάει μήπως έρθει ο Ήφαιστος και τους δει να μιλούν.

Μια φορά όμως που ο Άρης κι η Αφροδίτη κάθισαν σ' ένα ντιβάνι και συζητούσαν, ο Αλεκτρυόνας αποκοιμήθηκε εκεί που φύλαγε κι έτσι δεν είδε πως εκείνο το ντιβάνι είχε κρυφά ελατήρια, τα οποία έδεσαν τους δύο θεούς. Δεν είδε επίσης τον Ήφαιστο, ο οποίος έτρεξε να καλέσει τους άλλους θεούς για να πάνε να δουν το θέαμα.

Τον Ήφαιστο τον είχε ειδοποιήσει ο Ήλιος που έβλεπε όλα όσα γίνονταν στη γη και στον ουρανό. Μαζεύτηκαν οι θεοί κι οι θεές κι άρχισαν να γελούν με το δεμένο ζευγάρι. Ο Ήφαιστος ήθελε να εκδικηθεί άγρια, αλλά ο Ποσειδώνας τον έπεισε πως αρκετή τιμωρία για κείνους ήταν η ντροπή. Έτσι τους έλυσε και τους άφησε να φύγουν.

Αλλά δεν έμειναν στον Όλυμπο, γιατί ντρέπονταν τους άλλους θεούς. Έφυγαν, η Αφροδίτη για την Κύπρο κι ο Άρης για τη Θράκη. Ο Αλεκτρυών θέλησε να τον ακολουθήσει, αλλά ο Άρης που είχε θυμώσει μαζί του, τον μεταμόρφωσε σε πετεινό και γι' αυτό από τότε ο πετεινός κοιμάται πολύ λίγο και προτού ξημερώσει ακόμα, φωνάζει «Κουκουρίκου!».

~Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ~ Έργο των μαθητών Τσαλίκη Αλέξανδρου & Παπαδοσηφάκη Ελπίδας.

2. ΟΙ ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Στην Κύπρο όταν έμενε η Αφροδίτη, αγάπησε το γιο του Κινύρα, του βασιλιά εκείνου του τόπου, τον Άδωνι. Ήταν ένας νέος που ξεχώριζε απ' όλους για το καλοσχηματισμένο κορμί του και το πανέμορφο πρόσωπό του.

Ο Άδωνις είχε μανία με το κυνήγι. Η Αφροδίτη τον παρακαλούσε να μένει κοντά της και να μην τριγυρνάει μέσα στα πυκνά δάση του νησιού. Ο Άδωνις της χαμογελούσε και την καθησύχαζε.

Εκείνη του έταζε πως, αν παρατούσε το κυνήγι, θα τον έπαιρνε στον Όλυμπο μαζί της.

-Γιατί φοβάσαι; της έλεγε. Δεν έχω πάθει τίποτα ως τώρα, ούτε θα πάθω ποτέ.

Τέτοια βαριά κουβέντα δεν έπρεπε να την πει, μιας κι ήτανε θνητός....

Μια μέρα σ' ένα κυνήγι του, χτύπησε με το κοντάρι του ένα πελώριο αγριογούρουνο. Η κονταριά το πέτυχε στο πλευρό και το αγριογούρουνο, λυσσώντας από τον πόνο, χίμηξε πάνω στον Άδωνι, που δεν πρόλαβε να αντιδράσει και τον τρύπησε στο στήθος με τους χαυλιόδοντές του.

Σωριάστηκε στο χώμα ο Άδωνις και λίγο πιο πέρα έπεσε και το αγριογούρουνο ψόφιο.

Οι αύρες των δασών έφεραν στην Αφροδίτη το θλιβερό μήνυμα και η θεά ξεκίνησε για να τον βρει. Τα φορέματά της κουρελιάστηκαν από τα αγκάθια, τα πόδια της ξεσκίστηκαν πάνω στις πέτρες, αλλά αυτή ούτε που το καταλάβαινε καθώς έτρεχε αναμαλλιασμένη μέσα στα πυκνά δάση και τους θάμνους.

Όταν τον βρήκε, πλημμυρισμένο από τα αίματα κι άψυχο, έπεσε πάνω του κι άρχισε να κλαίει σπαραχτικά. Άπλωσε τα χέρια της πάνω στη γη κι αμέσως εκεί που είχε στάξει το αίμα του Άδωνι φύτρωσαν ανεμώνες. Από το αίμα που έσταζε από τα πληγωμένα πόδια της θεάς φύτρωσαν κατακόκκινα τριαντάφυλλα για να θυμίζουν τον πόνο της και την αγάπη που ένιωθε γι αυτόν.

Ο Δίας την λυπήθηκε και για να την παρηγορήσει είπε στον αδερφό του Πλούτωνα να αφήνει τον Άδωνι κάθε χρόνο να φεύγει από τον Άδη και να ανεβαίνει στη γη να χαίρεται τον ήλιο.

Από τότε κάθε άνοιξη ο Άδωνις ανεβαίνει στη γη και τριγυρνάει στα αγαπημένα του δάση κι από όπου περνάει η χλόη φυτρώνει καταπράσινη κι η γη πλημμυρίζει με λουλούδια. Το φθινόπωρο, όταν ξαναγυρίζει στον Άδη, η χλόη και τα λουλούδια πεθαίνουν μαζί του ώσπου να έρθει και πάλι η άνοιξη και να ξαναγεννηθούν με τον καινούριο του ερχομό...

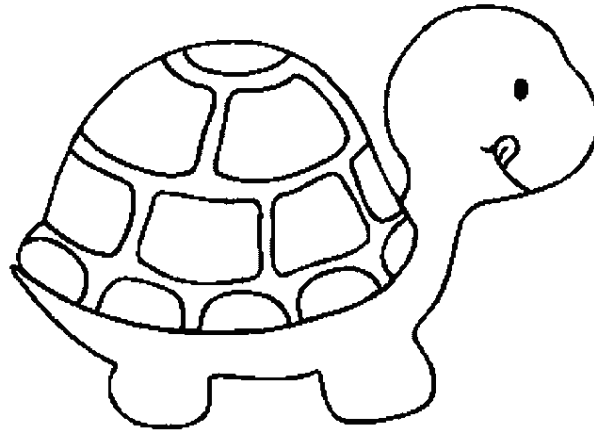
~ΟΙ ΑΝΕΜΩΝΕΣ & ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ~ Έργο του μαθητριών Μιχαλακάκου Μαρίας & Λάντι Αντζελας.

3. Η ΧΕΛΩΝΑ

Όταν ήταν να γίνει ο γάμος του Δία με την Ήρα, κάλεσαν στον Όλυμπο όλους τους θεούς, όλους τους ανθρώπους κι όλα τα ζώα. Ο φτεροπόδαρος Ερμής πετούσε από τόπο σε τόπο κι έδινε το μήνυμα.

Έτσι, την ημέρα των γάμων του βασιλιά των θεών και των ανθρώπων με τη Ήρα, όλοι, άνθρωποι και ζώα, συγκεντρώθηκαν στον Όλυμπο.

Μόνο η Νύμφη Χελώνη βαρέθηκε να πάει, γιατί το ταξίδι ήταν μακρινό και κουραστικό. Ο Δίας την καταράστηκε τότε να γίνει ζώο και γι' αυτό η χελώνα είναι το πιο αργοκίνητο από όσα ζώα κινούνται πάνω στη γη.

~Η ΧΕΛΩΝΑ~ Έργο των μαθητών Χατζία Γιουέλ & Παλακυρήκου Ορέστη.

4. ΤΟ ΠΕΥΚΟ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΜΙΑ

Ο Πάνας μεγαλώνοντας έγινε περίφημος κυνηγός, ζώντας μέσα στα δάση και στις σπηλιές των απάτητων βουνών. Καμιά φορά του άρεσε να κατεβαίνει στα παραθαλάσσια μέρη.

Εκεί μια μέρα σε κάποια ακρογιαλιά βρήκε ένα μεγάλο κοχύλι άδειο κι άρχισε να σφυρίζει με αυτό. Αλλά ο σφύριγμά του ήταν τόσο μελωδικό, ώστε μαζεύονταν όλες οι Νύμφες γύρω του και τον άκουγαν σαν μαγεμένες.

Μία απ' αυτές, η Πίτυς, τον αγάπησε τόσο πολύ, ώστε περιφρόνησε το Βοριά που την αγαπούσε κι ήθελε να την πάρει γυναίκα του. Θύμωσε τότε ο Βοριάς και πέφτοντας απάνω της με ορμή, την έσπρωξε απότομα και την γκρέμισε σε μια χαράδρα.

Η Γη τότε τη μεταμόρφωσε σε δέντρο, που το ονόμασαν πίτυ (πεύκο).

Ο Πάνας αγάπησε μια άλλη Νύμφη, τη Σύριγγα, κόρη του Λάδωνα ποταμού, αλλά εκείνη δεν τον ήθελε. Μια μέρα που την βρήκε ολομόναχη μέσα στο δάσος έτρεξε να την πιάσει κι εκείνη το έβαλε στα πόδια. Καθώς έφευγε, βρέθηκε μπροστά στο ποτάμι, το Λάδωνα.

- Πατέρα μου, λυπήσου με! φώναξε απελπισμένη.

Αμέσως μεταμορφώθηκε σε καλαμιά.

Ο Πάνας που ήταν έτοιμος να την αγκαλιάσει, βρέθηκε να κρατάει στα χέρια του καλαμιά.

Καθώς τα φιλούσε, άκουσε να βγαίνει μελωδικός ήχος απ' αυτά. Κόλλησε λοιπόν μερικά σε διάφορα μεγέθη με κερί κι άρχισε να τα φυσάει, βγάζοντας γλυκύτετες μελωδίες. Εκείνο το μουσικό όργανο του Πάνα ονομάστηκε σύριγγα προς τιμή της αγαπημένης του, της Νύμφης που είχε μεταμορφωθεί σε καλαμιά.

~ΤΟ ΠΕΥΚΟ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΜΙΑ~ Έργο των μαθητριών Τσιρώνά Μαριαλένας & Σάλα Δήμητρας.

5. Η ΑΡΑΧΝΗ

Η πάνσοφη θεά Αθηνά, που είχε βγει από το κεφάλι του Δία, δεν ήταν μόνο άξια στις πολεμικές τέχνες, ήταν και χρυσοχέρα. Τα κεντήματά της τα θαύμαζαν όλοι στον Όλυμπο.

Μια βασιλοπούλα από τη Λυδία όμως, η Αράχνη, ήταν τόσο επιδέξια στον αργαλειό και στο κέντημα, ώστε έλεγαν πως σαν κι αυτήν δεν υπήρχε άλλη στον κόσμο.

Το ἔμαθε η Αθηνά και ζήλεψε. Μεταμορφώθηκε σε γριά, πήγε στη Λυδία, βρήκε την Αράχνη και της είπε:

- Έμαθα πως ξέρεις να υφαίνεις και να κεντάς καλά. Τι λες; Κάνουμε έναν αγώνα να δούμε ποια από τις δυο μας θα κερδίσει;

- Γιατί όχι; απάντησε ανύποπτη η βασιλοπούλα.

Έστησαν δυο αργαλειούς και ύφαιναν από ένα ύφασμα η καθεμιά. Της βασιλοπούλας το ύφασμα ήτανε τόσο λεπτό, τόσο διάφανο, ώστε έλεγες πως ήτανε φτιαγμένο από αέρα.

Έπειτα πήραν να κεντήσουν. Και πάλι της βασιλοπούλας το κέντημα έλεγες πως δεν το είχε πιάσει χέρι ανθρώπου.

Θύμωσε τότε η Αθηνά και, ξεσχίζοντάς όσα είχε υφάνει κι όσα είχε κεντήσει, σηκώθηκε όρθια και με μιας πήρε πάλι τη θεϊκή της όψη.

Η βασιλοπούλα, η Αράχνη, βλέποντας πως είχε συναγωνιστεί με μια θεά, τρομοκρατήθηκε, κλείστηκε στο διαμέρισμά της και κοιμήθηκε για πάντα.

Οι θεοί όμως την λυπήθηκαν και την μεταμόρφωσαν σε αράχνη κι από τότε ζει κρεμασμένη μέσα στα διάφανα υφαντά της...

~Η ΑΡΑΧΝΗ~ Έργο των μαθητριών Ρούσσου Αγγελικής & Φαρλέκα Λίλας.

6. Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Στην Αττική ζούσε ένας έφηβος, ο Νάρκισσος. Έλεγαν πως ήταν γιος του ποταμού Κηφισού και μιας Νύμφης.

Όλη την ημέρα ο Νάρκισσος την περνούσε κυνηγώντας μέσα στα δάση. Δεν του άρεσε να κάνει παρέα με νέους και νέες της ηλικίας του, γιατί ήταν περήφανος για την ομορφιά του κι ακατάδεκτος.

Μέσα στα πυκνά δάση που τριγυρνούσε κυνηγώντας, τον αγάπησε η θεά Ηχώ από την πρώτη στιγμή που κοίταξε το πεντάμορφο πρόσωπό του.

Ο Νάρκισσος θα μπορούσε να κολακευτεί που τον αγάπησε μια θεά, κι ας μην ήταν από τις μεγάλες του Ολύμπου. Η Ηχώ είχε ένα ελάττωμα, ήξερε να λέει μόνο τα τελευταία λόγια από μια φράση που άκουγε, γιατί η θεά Ήρα την είχε καταδικάσει να μη μιλάει μόνη της.

Στην αρχή ο Νάρκισσος δέχτηκε να την κάνει παρέα όσες ώρες δεν ήταν στο κυνήγι. Γρήγορα όμως την βαρέθηκε και άρχισε να την αποφεύγει, αφού δεν μπορούσε να συζητήσει μαζί της.

Η καημένη η Ηχώ κατέφυγε στη θεά Αφροδίτη και την παρακάλεσε με δάκρια στα μάτια να τη βοηθήσει. Η Αφροδίτη τη λυπήθηκε και της έδωσε μαγικά βότανα για να ποτίσει τον Νάρκισσο και να τον κάνει να αλλάξει γνώμη, αλλά εκείνος ήταν τόσο υπερήφανος που τα μαγικά βότανα δεν πέτυχαν τίποτα.

Θύμωσε τότε η Αφροδίτη και αποφάσισε να τον εκδικηθεί...

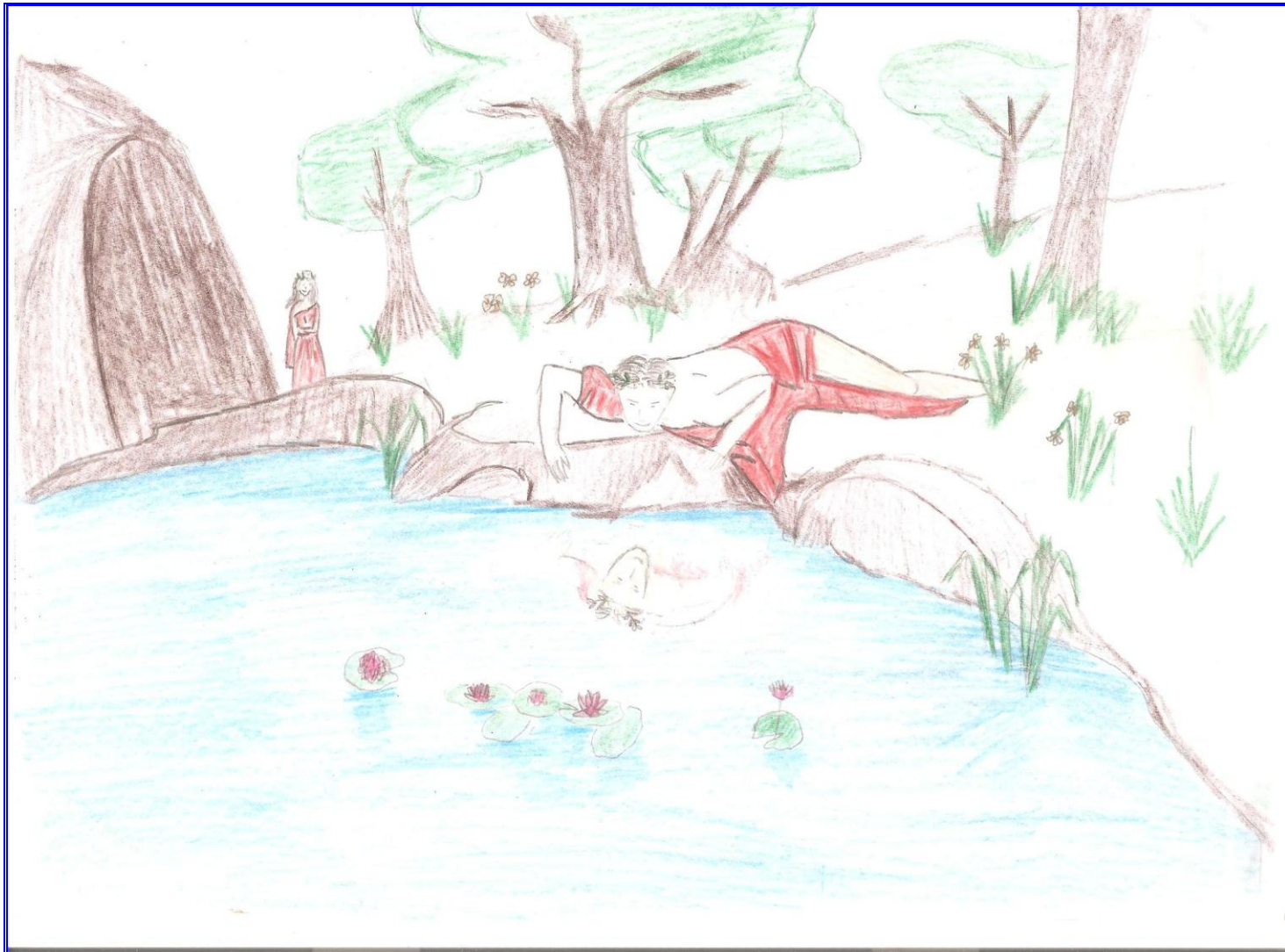
Μια μέρα εκεί που ξεκουραζόταν κοντά σε μια πηγή, έσκυψε να πει νερό και είδε το πρόσωπό του αντικαθρεφτισμένο. Ποτέ δεν του φάνηκε τόσο όμορφο όσο εκείνη την ώρα.

Από τότε παράτησε το κυνήγι και κάθε άλλη ασχολία, καθότανε όπου έβρισκε πεντακάθαρο νερό και κοιταζόταν. Είχε αγαπήσει τον ίδιο του τον εαυτό, γιατί πίστευε πως ποτέ δε θα έβρισκε μια γυναίκα που να είναι τόσο όμορφη όσο ο ίδιος.

Κι εκεί πλάι στην πηγή που αντικαθρέφτιζε την ομορφιά του, τον βρήκε μια μέρα ο θάνατος.

Η Ηχώ και όλες οι Νύμφες του δάσους έκλαψαν όλη τη μέρα και τη νύχτα γιατί θαύμαζαν την ομορφιά του και τον αγαπούσαν.

Την αυγή που θέλησαν να τον θάψουν δεν τον βρήκαν πουθενά. Μόνο εκεί, πλάι στην πηγή που είχε ξεψυχήσει, είχε φυτρώσει ένα μυρωδάτο λουλούδι, που το ονόμασαν νάρκισσο.

~Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ~ Έργο των μαθητών Τάκη Θεωρή & Σεμεντσούκ Τόλη.

7. ΤΑ ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ

Οι Μούσες ήταν κόρες του Δία και της Μνημοσύνης. Ανατράφηκαν από τη Νύμφη Ευφήμη. Όταν μεγάλωσαν ανέλαβε να τις διδάξει μουσική και τις καλές τέχνες ο Απόλλωνας.

Όταν τελείωσε η διδασκαλία, ο Απόλλωνας πήρε τις εννιά Μούσες και πήγε και εγκαταστάθηκε μαζί τους στον Ελικώνα, βουνό της Βοιωτίας, όπου υπήρχε ένας βωμός του Δία.

Εκεί ο Απόλλωνας έπαιζε λύρα και γύρω του οι εννιά Μούσες τραγουδούσαν και χόρευαν.

Οι μελωδίες της λύρας, τα τραγούδια και οι χοροί των Μουσών ήταν τόσο υπέροχα που οι άνθρωποι που κατοικούσαν τριγύρω, παράτησαν τις δουλειές τους. Ούτε έτρωγαν ούτε έπιναν, παρά μόνο κάθονταν κι άκουγαν τα τραγούδια και κοιτούσαν τους χορούς, ξεχνώντας τα πάντα.

Στο τέλος, αφού δεν έτρωγαν ούτε έπιναν, στέγνωσαν, μίκρυναν και μεταμορφώθηκαν σε τζιτζίκια. Κι από τότε τα τζιτζίκια κάθε καλοκαίρι, κάθονται πάνω στα δέντρα και περνάνε τον καιρό τους τραγουδώντας και αδιαφορώντας για όλα.

~ΤΑ ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ~ Έργο των μαθητριών Πετσάλη Εύας & Μπαϊρακτάρη Εμμανουέλας.

8. Η ΔΑΦΝΗ

Την εποχή που ο Απόλλωνας ήταν στην Αρκαδία και μάθαινε τη μαντική τέχνη από τον Πάνα, είδε μέσα στο δάσος μια πεντάμορφη Νύμφη, τη Δάφνη, που ήταν κόρη της Γης και του Λάδωνα ποταμού. Του έκανε τόση εντύπωση η ομορφιά της, ώστε ζήτησε να την πάρει γυναίκα του. Η Δάφνη όμως δε στάθηκε ούτε να τον ακούσει και το έβαλε στα πόδια κατατρομαγμένη.

Γιατί συνέβαινε αυτό το πράγμα με τον Απόλλωνα; Παρόλο που ήταν ο πιο όμορφος θεός, δεν τον αγάπησε καμιά γυναίκα, ούτε θεά ούτε θνητή.

Η Δάφνη έφευγε κατατρομαγμένη και ο Απόλλωνας την κυνηγούσε να την πιάσει. Τη στιγμή που άπλωνε το χέρι του να την αρπάξει, η νεαρή Νύμφη παρακάλεσε τη μητέρα της τη Γη:

-Σώσε με μητερούλα μου!

Αμέσως άνοιξε η γη και την κατάπιε.

Σε εκείνο το μέρος φύτρωσε μια δάφνη. Έκοψε τότε λίγα κλωνάρια ο Απόλλωνας, τα έφτιαξε στεφάνι και τα φόρεσε στο κεφάλι του, για να θυμάται την πεντάμορφη Νύμφη που δεν μπόρεσε να την κάνει γυναίκα του.

~Η ΔΑΦΝΗ~ Έργο των μαθητών Σπανού Παναγιώτη και Ρενιέρη Νίκου.

9. Ο ΥΑΚΙΝΘΟΣ

Αλλά και στις φιλίες του ήταν άτυχος ο Απόλλωνας.

Κάποτε είχε συνδεθεί με πολύ δυνατή φιλία με ένα νέο από τη Σπάρτη, τον Υάκινθο. Οι δύο φίλοι ήτανε αχώριστοι. Αγαπούσαν κι οι δύο το τραγούδι, το χορό και τα αγωνίσματα.

Κάποια μέρα όμως εκεί που μάθαινε ο Απόλλωνας στον Υάκινθο δισκοβολία, τον χτύπησε κατά λάθος και τον σκότωσε. Έπεσε πάνω στο άψυχο κορμί του φίλου του κι έκλαιγε απαρηγόρητος.

Ο Δίας που τον λυπήθηκε, μεταμόρφωσε τον Υάκινθο σε λουλούδι για να ανθίζει κάθε χρόνο. Πάνω στα φύλλα του φυτού αυτού λεγόταν ότι διακρίνονταν τα γράμματα **ΥΑ** ή **ΑΙ**, που τα συσχέτιζαν ερμηνευτικά με το «ΥΑκινθος», «υΑκΙνθος».

~Ο ΥΑΚΙΝΘΟΣ~ Έργο των μαθητών Πολίτη Παναγιώτη & Παπαδόπουλο Νίκο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Αλέξανδρος & Ελπίδα.
2. ΟΙ ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ: Μαρίνα & Άντζελα.
3. Η ΧΕΛΩΝΑ: Γιουέλ & Ορέστης.
4. ΤΟ ΠΕΥΚΟ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΜΙΑ: Μαριαλένα & Δήμητρα.
5. Η ΑΡΑΧΝΗ: Αγγελική & Λίλα.
6. Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ: Θοδωρής & Τόλης.
7. ΤΑ ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ: Εύα & Εμμανουέλα.
8. Η ΔΑΦΝΗ: Παναγιώτης Σ. & Νίκος Ρ.
9. Ο ΥΑΚΙΝΘΟΣ: Παναγιώτης Π. & Νίκος Π.

Ευχαριστούμε για την πολύτιμη βοήθειά του το διευθυντή του Σχολείου μας κύριο Βασίλη Ι. Γεργατσούλη, που βρισκόταν δίπλα σε κάθε βήμα μας στο πρόγραμμα της βιβλιοδεσίας.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΗΣ Ε2 ΤΑΞΗΣ:

Λάντι Άντζελα

Πετσάλη Εύα

Σπανός Παναγιώτης

Μιχαλακάκου Μαρίνα

Πολίτης Παναγιώτης

Τάκης Θοδωρής

Μπαϊρακτάρη Εμμανουέλα

Ρενιέρης Νίκος

Τσαλίκης Αλέξανδρος

Παπαδόπουλος Νίκος

Ρούσσου Αγγελική

Τσιρωνά Μαριαλένα

Παπαδοσηφάκη Ελπίδα

Σάλα Δήμητρα

Φαρλέκα Λίλα

Παπακηρύκος Ορέστης

Σεμεντσούκ Τόλης

Χατζία Γιουέλ

Ο Διευθυντής του Σχολείου:

Ο δάσκαλος της τάξης:

Βασίλης Ι. Γεργατσούλης

Μυλωνάς Φώτης